

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 318/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Tomášom Pukajom, advokátska kancelária, Radlinského 1729, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 520 922 0630 0 z 21. novembra 2013, rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 24 Sd 1/2014-40 z 11. marca 2014, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 So 68/2014 z 12. mája 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sdo 15/2015 z 21. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 12 ústavy a práva podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 520 922 0630 0 z 21. novembra 2013, rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 24 Sd 1/2014-40 z 11. marca 2014, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 So 68/2014 z 12. mája 2015 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 15/2015 z 21. októbra 2015, ktorou žiada vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], občan SR na rovnosť v právach podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Sociálnej poisťovne, Krajského súdu Žilina a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], občan SR právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Sociálnej poisťovne, Krajského súdu Žilina a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené bolo.

3. Právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], občan SR právo zákaz diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Sociálnej poisťovne, Krajského súdu Žilina a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené bolo.

4. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. 10. 2015 sp. zn. 2 Sdo 15/2015, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12. 05. 2015, sp. zn. 1 So 68/2014, rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 11. marca 2014

sp. zn. 24 Sd 1/2014 a rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 520 922 06300 zo dňa 21. 11. 2013 sa zrušujú a Sociálnej poisťovni sa prikazuje opätovne rozhodnúť o návrhu sťažovateľa o priznanie invalidného dôchodku.

5. Sociálna poisťovňa je povinná uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 303,16 €..“

Ako zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a jej príloh vyplynulo, sťažovateľ žiadosťou z 3. októbra 2010 požiadal Sociálnu poisťovňu o starobný dôchodok, ktorý žiadal priznať od 22. septembra 2007. Pretože sťažovateľ splnil podmienky nároku na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) v spojení s § 274 ods. 1 a § 14 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“), bol mu priznaný starobný dôchodok od 22. septembra 2007 rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 520922 0630 zo 16. novembra 2012. Stalo sa tak v súlade so skorším rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 138/2011 z 15. augusta 2012. O starobnom dôchodku bolo potom rozhodnuté aj ďalšími rozhodnutiami Sociálnej poisťovne zo 4. júla 2013 a 3. septembra 2013.

Sťažovateľ požiadal Sociálnu poisťovňu žiadosťou z 26. júna 2012 o invalidný dôchodok. Z posudku posudkového lekára sociálneho poistenia pobočky Sociálnej poisťovne v Dolnom Kubíne z 26. júna 2012 vyplynulo, že sťažovateľ je invalidný podľa § 71 ods. 1 zákona o sociálnom poistení s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v porovnaní so zdravou fyzickou osobou 75 %, pričom dátum vzniku invalidity bol určený 30. decembrom 2011.

O tejto žiadosti sťažovateľa Sociálna poisťovňa rozhodla rozhodnutím č. 520 922 0630 0 z 21. novembra 2013 tak, že s poukazom na § 70 a § 71 zákona o sociálnom poistení žiadosť sťažovateľa o invalidný dôchodok zamietla. V odôvodnení rozhodnutia Sociálna poisťovňa s odkazom na skorší rozsudok krajského súdu č. k. 24 Sd 15/2013-89 z 30. septembra 2013, ktorým boli zrušené jej predchádzajúce rozhodnutia č. 520 922 0630 0 z 27. decembra 2012 a 7. februára 2013 a vec bola vrátená

Sociálnej poisťovni na ďalšie konanie s tým, že Sociálna poisťovňa je povinná svoje rozhodnutie riadne odôvodniť a vysporiadať sa s námietkami sťažovateľa, uviedla:

„V priebehu preskúmvacieho konania ste uviedli, že žiadate, aby Sociálna poisťovňa pri posúdení Vašich dôchodkových nárokov postupovala v súlade s § 82 ods. 1 a 5 zákona, a aby Vám bol vypočítaný invalidný dôchodok a tento bol porovnaný so starobným dôchodkom. Ďalej uvádzate, že Vám mala byť daná možnosť výberu, a aby Vám bol priznaný vyšší z dôchodkov a tak si vyberiete ten dôchodok, ktorý Vám bude vyhovovať. Zároveň ste žiadali, aby bol invalidný dôchodok vypočítaný za celé obdobie poistenia. S takto vyslovenými námietkami, ktoré ste uviedli v rámci preskúmvacieho konania sa Sociálna poisťovňa nestotožňuje...

Podľa § 70 ods. 1 zákona poistenec má nárok na invalidný dôchodok, ak sa stal invalidným, získal počet rokov dôchodkového poistenia uvedený v § 72 zákona a ku dňu vzniku invalidity nesplnil podmienky nároku na starobný dôchodok alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.

Z dôvodu, že ku dnu vzniku invalidity, k 30. decembru 2011 ste poberateľom starobného dôchodku, ktorý Vám bol priznaný od 22. septembra 2007, vzhľadom na vyššie uvedené ustanovenia zákona nie je možné priznať Vám invalidný dôchodok a preto Vašu žiadosť zamietame.“

Proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne č. 520 922 0630 0 z 21. novembra 2013 podal sťažovateľ na krajskom súde opravný prostriedok. S poukazom na § 81 a § 82 zákona o sociálnom poistení uviedol, že v zmysle zákona o sociálnom poistení mala Sociálna poisťovňa invalidný dôchodok vypočítať, porovnať obidva dôchodky (starobný s invalidným) a ten, ktorý je vyšší, následne vyplácať. Napriek tomu sa Sociálna poisťovňa znovu pridrižiava § 70 a § 71 zákona o sociálnom poistení a s právami sťažovateľa, ktoré sú uvedené v § 81 ods. 2 a 5 zákona o sociálnom poistení, sa nestotožňuje. Sťažovateľ pripojil svoj výpočet invalidného dôchodku a žiadal vydať rozhodnutie o priznaní invalidného dôchodku.

Na pojednávaní 11. marca 2014 sťažovateľ doplnil, že invalidný dôchodok by mal byť vyšší ako starobný, pretože sa počíta podľa iného vzorca, a poukázal na to, že „*krátenie*

v zmysle medzinárodného Dohovoru č. 128 čl. 33 tak, ako u ostatných poistencov, ktorí si nevyťahali svoj starobný a invalidný dôchodok prostredníctvom súdov, tak im to krátené nebolo a nevidí dôvod, prečo by mal byť vrátený dôchodok skupine, ktorá si súdnou cestou vymáhala svoje práva, resp. svoj starobný dôchodok“. Ďalej sťažovateľ uviedol, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 520 922 0630 0 zo 4. júla 2013 mu bol priznaný starobný dôchodok 10 951 Sk mesačne, valorizovaný od 1. januára 2013 na 453,80 € mesačne od 22. septembra 2007 (deň dovŕšenia 55 rokov veku). Proti tomuto rozhodnutiu Sociálnej poisťovne podal opravný prostriedok, pretože nesúhlasí s jeho výškou a ani s tým, že mu nebol priznaný príplatok za štátnu službu. Pokiaľ Sociálna poisťovňa vydala ďalšie rozhodnutie 3. septembra 2013 č. 520 922 0630 0, ktorým mu bol od 1. januára 2011 zvýšený starobný dôchodok na 449,80 €, zvýšený ďalej od 1. januára 2012 na sumu 464,70 € a od 1. januára 2013 na sumu 475,90 € mesačne, aj proti tomuto rozhodnutiu podal opravný prostriedok vzhľadom na dôvody, pre ktoré napadol rozhodnutie odporkyne zo 4. júla 2013.

Krajský súd rozsudkom č. k. 24 Sd 1/2014-40 z 11. marca 2014 napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne potvrdil, pretože dospel k záveru, že bolo vydané v súlade so zákonom, a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd zhrnul skutkový stav veci, odcitoval ustanovenie § 70 ods. 1 zákona o sociálnom poistení a uviedol:

„... vznik nároku na invalidný dôchodok zákon viaže u poistenca na splnenie troch podmienok. 1) poistenec musí byť invalidný, 2) musí získať potrebný počet rokov dôchodkového poistenia (§ 72) a 3) ku dňu vzniku invalidity nesmie splniť podmienky nároku na starobný dôchodok, alebo nemôže mať priznaný predčasný starobný dôchodok. Z obsahu administratívneho spisu odporkyne mal súd preukázané, že navrhovateľ, [REDAKOVANÉ], odpracoval viac ako 20 rokov v zamestnaní zaradenom do I. pracovnej kategórie, resp. do I. kategórie funkcií, a preto sa na neho vzťahuje § 274 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, čo znamená, že ak vo zvýhodnenom zaradení v zamestnaní zo zvýhodnenej pracovnej kategórie splnil podmienky pre vznik nároku na starobný dôchodok dovŕšením 55 rokov veku, potom v súlade s § 21 ods. 1 písm. c) zákona o sociálnom zabezpečení v spojení s § 274 ods. 1 zákona o sociálnom poistení má nárok

na skorší odchod do dôchodku bez ohľadu na skutočnosť, že splnil podmienky nároku na výsluhový dôchodok a vek 55 rokov dosiahol až za účinností zákona o sociálnom poistení.

Nebolo sporné v posudzovanej veci, že navrhovateľovi vznikol nárok na starobný dôchodok dovŕšením 55. roku veku dňa 22. 9. 2007.

Z administratívneho spisu ďalej vyplýva, že rozhodnutím odporkyne č. 520 922 0630 0 zo dňa 4.7.2013 bol navrhovateľovi podľa § 65, § 274 a § 82 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení od 22. 9. 2007 priznaný starobný dôchodok v sume 10 951 Sk mesačne, valorizovaný od 1. 1. 2013 na sumu 453,80 € mesačne, a to od 22. 9. 2007, kedy dovŕšil 55 rokov veku. Ďalším rozhodnutím odporkyne č. 520 922 0630 0 zo dňa 3. 9. 2013 bol navrhovateľovi podľa § 66 ods. 3 a § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov od 1.1.2011 zvýšený starobný dôchodok na sumu 449,80 € mesačne, zvýšený od 1.12.2012 na sumu 464,70 € mesačne a od 1.1.2013 na sumu 475,90 € mesačne.

Z posudku posudkového lekára sociálneho poistenia Sociálnej poisťovne, pobočka Dolný Kubín zo dňa 26. 6. 2012 vyplýva, že invalidita navrhovateľa vznikla od 30. 12. 2011. Opakovane krajský súd poukazuje na skutočnosť, že nárok navrhovateľa na starobný dôchodok vznikol už 22. 9. 2007. Ku dňu vzniku invalidity teda navrhovateľ splnil podmienky nároku na starobný dôchodok.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže navrhovateľ nespĺnil všetky zákonom stanovené podmienky nároku na invalidný dôchodok podľa ust. § 70 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, odporkyňa postupovala správne, keď jeho žiadosť o invalidný dôchodok napadnutým rozhodnutím zamietla. Je pritom irelevantné, že odporkyňa predchádzajúcimi rozhodnutiami č. 520 922 0630 0 zo dňa 31. 12. 2010 v spojení so zmenovými rozhodnutiami č. 520 922 0630 0 zo dňa 8. 4. 2011 a č. 520 922 0630 0 zo dňa 12. 4. 2011 zamietla žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok s odôvodnením, že do 22. 9. 2007 nespĺnil podmienky nároku na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 a § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktorá boli rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7So/138/2011 zo dňa 15.8.2012 zrušené a vec bola vrátená odporkyni na ďalšie konanie.“

O odvolaní sťažovateľa (v ktorom opätovne poukázal na potrebu aplikácie § 81 a § 82 zákona o sociálnom poistení) proti rozsudku krajského súdu č. k. 24 Sd 1/2014-40 z 11. marca 2014 rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 So 68/2014 z 12. mája 2015 tak, že rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia rovnako poukázal na § 70 ods. 1 zákona o sociálnom poistení a vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa o potrebe aplikácie § 81 a § 82 zákona o sociálnom poistení o súbehu nárokov na dôchodkové dávky uviedol:

„Obdobne ako krajský súd, tak aj odvolací súd musí konštatovať, že navrhovateľ nesplnil jednu z troch podmienok na vznik nároku na invalidný dôchodok stanovených v ustanovení § 70 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, keďže ku dňu vzniku invalidity (30.12.2011) spĺňal podmienky nároku na starobný dôchodok.

Navrhovateľ v konaní poukazoval na ust § 81 zákona o sociálnom poistení, v ktorom je upravený postup pri súbehu nárokov na výplatu dôchodkových dávok. V danom prípade je však tento postup podľa citovaného ustanovenia neaplikovateľný, nakoľko k súbehu dôchodkových dávok ani nedošlo. Súbeh dôchodkových dávok vylúčilo ustanovenie § 70 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, ktorý upravuje podmienky vzniku nároku na invalidný dôchodok.“

Rozsudok krajského súdu č. k. 24 Sd 1/2014-40 z 11. marca 2014 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 So 68/2014 z 12. mája 2015 nadobudol právoplatnosť 15. júna 2015.

Proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 So 68/2014 z 12. mája 2015 podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 Sdo 15/2015 z 21. októbra 2015 tak, že konanie zastavil [podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 246c Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) pre nedostatok právomoci] a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Dospel totiž k záveru, že dovolanie v správnom súdnictve neprichádza do úvahy.

Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 15/2015 z 21. októbra 2015 nadobudlo právoplatnosť 6. novembra 2015.

Sťažovateľ sťažnosť doručení ústavnému súdu na porušenie základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 39 ods. 1 ústavy, čl. 12 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 520 922 0630 0 z 21. novembra 2013, rozsudkom krajského súdu č. k. 24 Sd 1/2014-40 z 11. marca 2014, rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 So 68/2014 z 12. mája 2015 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 15/2015 z 21. októbra 2015 odôvodnil tým, že Sociálna poisťovňa i všeobecné súdy jeho vec nesprávne právne posúdili a potlačili ústavný princíp rovnosti pred zákonom, diskriminácie a zvyhodňovania určitých skupín ľudí. Je presvedčený, že spĺňa všetky tri podmienky ustanovené § 70 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, pretože žiadosť o invalidný dôchodok podal pred tým, ako mu bol priznaný starobný dôchodok. V čase podania žiadosti o priznanie invalidného dôchodku nebol sťažovateľ poberateľom starobného dôchodku ani predčasného starobného dôchodku. Nie je významné, že vznik invalidity bol stanovený k 30. decembru 2011. Podľa § 81 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení v prípade, ak sú súčasne splnené podmienky nároku na výplatu starobného aj invalidného dôchodku, vypláca sa v plnej sume z týchto dávok tá, ktorá je vyššia, a z dôchodkovej dávky, ktorá je nižšia, sa vypláca polovica. Výšky dávok bola preto Sociálna poisťovňa povinná prepočítať. Sťažovateľ počas celej doby dôchodkového poistenia, resp. jeho zamestnávateľ odvádza odvody nielen na starobné poistenie, ale aj invalidné poistenie, pričom ide o dva samostatné typy poistenia. U sťažovateľa nastali obidve udalosti, pre ktoré sú tieto poistenia zriadené – dosiahol dôchodkový vek a stal sa i invalidným, niet preto dôvodu, aby mu neboli obidve dávky vyplácané. Aj Sociálna poisťovňa požaduje odvody na starobné poistenie a invalidné poistenie súbežne. Pokiaľ za tejto situácie Sociálna poisťovňa odmieta vyplácať dávky z dvoch poistných udalostí, na ktoré má sťažovateľ nárok, dochádza k diskriminácii sťažovateľa. Je znevýhodnený oproti iným invalidným dôchodcom s rovnakou mierou poklesu zárobkových schopností, stratil všetky benefity, ktoré priznáva zákon invalidným dôchodcom (porušenie čl. 12 ústavy). Sťažovateľovi bolo takto odopreté právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, hoci nemôže vykonávať akýkoľvek druh práce (porušenie čl. 39 ods. 1 ústavy). Sociálna poisťovňa priznáva určitej skupine obyvateľstva invalidné dôchodky a inej skupine nepriznáva napriek tomu, že sťažovateľ bol pre tento prípad poistený a napriek vzniku invalidity (porušenie

čl. 14 dohovoru). Sťažovateľ zároveň skonštatoval, že sťažnosť ústavnému súdu podáva včas, pretože ju podáva v dvojmesačnej zákonnej lehote počítanej od právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 15/2015 z 21. októbra 2015, ktoré mu bolo doručené 6. novembra 2015.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Ako vyplýva zo sťažnosti sťažovateľa, citované ustanovenia ústavy a dohovoru mali byť porušené rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 520 922 0630 0 z 21. novembra 2013, rozsudkom krajského súdu č. k. 24 Sd 1/2014-40 z 11. marca 2014, rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 So 68/2014 z 12. mája 2015 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 15/2015 z 21. októbra 2015.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť ústavný súd odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Jedným zo základných pojmových znakov ústavnej sťažnosti ako prostriedku ochrany ústavou zaručených základných práv a slobôd je jej subsidiarita.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou

podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona ústavnom súde. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne č. 520 922 0630 0 z 21. novembra 2013 a rozsudku krajského súdu č. k. 24 Sd 1/2014-40 z 11. marca 2014. Pri jej preskúmaní v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci ústavný súd skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tejto časti sťažnosti sťažovateľa, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv týmto rozhodnutím Sociálnej poisťovne a krajského súdu, pretože preskúmanie postupu Sociálnej poisťovne v rámci konania o opravných prostriedkoch zveruje Občiansky súdny poriadok v tomto prípade krajskému súdu a preskúmanie rozhodnutia krajského súdu odvolaciu súdu. Krajský súd o podanom opravnom prostriedku sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 24 Sd 1/2014-40 z 11. marca 2014 a o odvolaní proti tomuto jeho rozhodnutiu rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 So 68/2014 z 12. mája 2015. Krajský súd bol teda súdom, ktorému patrila právomoc posúdiť, či opravný prostriedok sťažovateľa proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne bol dôvodný, a rozhodnúť o ňom. Obdobne najvyššiemu súdu patrila takáto právomoc vo vzťahu k odvolaniu sťažovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu.

Preto sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k rozhodnutiu Sociálnej poisťovne č. 520 922 0630 0 z 21. novembra 2013 a rozsudku krajského súdu č. k. 24 Sd 1/2014-40 z 11. marca 2014 odmietol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

Ústavný súd sa ďalej zaoberal posúdením včasnosti sťažnosti smerujúcej proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 So 68/2014 z 12. mája 2015, ktorý nadobudol právoplatnosť ešte 15. júna 2015. Sťažovateľ včasnosť sťažnosti odvodzoval od doručenia rozhodnutia o ním podanom dovolaní (uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 15/2015 z 21. októbra 2015), vychádzal z toho, že v prípade podania dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak bude podaná včas proti rozhodnutiu dovolacieho súdu. Ako však z rozhodovacej praxe ústavného súdu vyplýva, tento princíp platí iba v prípade, ak dovolanie možno v okolnostiach vecí považovať za účinný prostriedok nápravy (napr. II. ÚS 249/2014).

Najvyšší súd uznesenie sp. zn. 2 Sdo 15/2015 z 21. októbra 2015 odôvodnil takto:

«Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo vyplýva, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný, teda vychádzajúc zo znenia právnej normy upravujúcej prípustnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu najvyššieho súdu je zrejmé, že proti rozhodnutiu najvyššieho súdu nie je prípustný tak riadny ako aj mimoriadny opravný prostriedok a súčasne zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu najvyššieho súdu v správnom súdnictve. Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať. S poukazom na uvedené dôvody neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O. s. p. konanie vo veci zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

Pre úplnosť najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. februára 2010, číslo II. ÚS 65/2010 k prípustnosti dovolania

v správnom súdnictve. V jeho publikovanom znení Ústavný súd Slovenskej republiky akceptuje výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého je dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku neprípustné, ako súladný so základným právom na súdnu ochranu.

V odôvodnení uznesenia sa zaoberal aj nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 283/07, ktorým bol na určitý čas vyjadrený opačný právny názor na prípustnosť dovolania.

Ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 283/07 zrušil uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania dôvodiac, že tzv. zmätočné dovolacie dôvody sa vzťahujú aj na súdne rozhodnutia vydané podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Argumentácia IV. senátu ústavného súdu bola založená na texte záhlavia ustanovenia § 237 O. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sú naplnené zmätočné dôvody.

Týmto nálezom ústavný súd nepochybne autoritatívne dal na vedomie nielen konkrétnemu sťažovateľovi vo veci sp. zn. IV. ÚS 283/07, že jeho sťažnosť bola úspešná, ale zároveň (prostredníctvom internetu) tým oznamoval aj eventuálnym sťažovateľom, že do budúcnosti môžu podať dovolanie zo zmätočných dôvodov proti rozhodnutiu správneho súdu v prípade, ak sa tieto budú kryť s dôvodmi ústavnoprávnymi. Zároveň tým aj najvyššiemu súdu naznačil, aby zmenil koncepciu prípustnosti dovolania v správnych veciach.

Ústavný súd v uznesení zo 16. februára 2010, číslo II. ÚS 65/2010, ale uviedol, že otázka prípustnosti dovolania v správnom súdnictve mala byť pôvodne predmetom konania o zjednotení právnych názorov. Z rozpravy pléna ústavného súdu však vyplynulo, že citovaný nález ústavného súdu bol ojedinelým, v inak konštantnej judikatúre ústavného súdu akceptujúcej neprípustnosť dovolania v správnych veciach, a preto nie je nevyhnutné využiť procedúru zjednocovania právnych názorov. Napokon aj štvrtý senát akceptoval uvedený právny názor v náleze sp. zn. IV. ÚS 208/08 a v uznesení sp. zn. IV. ÚS 274/09.

Ústavný súd Slovenskej republiky v doterajšej judikatúre vyslovil právny záver, podľa ktorého „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (II. ÚS 87/09, IV. ÚS 208/08).

Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutia spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu, a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúvaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve i túto funkciu plní. V danej súvislosti nesmie byť mátiče, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (IV. ÚS 208/08).

Podanie dovolania v správnom súdnictve preto ani s poukazom na uznesenie IV. ÚS 283/07 neprichádza do úvahy.

V dôsledku tohto právneho názoru ústavného súdu nedošlo k zmene v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, a preto bolo konanie vo veci zastavené pre nedostatok podmienok konania.»

Ústavný súd preskúmal ústavnú akceptovateľnosť tohto právneho názoru najvyššieho súdu a dospel k záveru, že tento názor nie je v rozpore s obsahom a účelom právnej úpravy dovolania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ako z obsahu rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľa vyplýva, najvyšší súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, z akých dôvodov dovolacie konanie zastavil. Na druhej strane ani sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu nepriniesol žiadne konkrétne argumenty, pre ktoré by toto svojou procesné rozhodnutie najvyššieho súdu nemalo obstať.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie

je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

Ústavný súd je toho názoru, že v prípade sťažovateľa nemožno považovať závery uznesenia najvyššieho súdu za také, ktoré by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie sťažovateľom označených základných práv alebo slobôd. Naopak, tento právny názor v ňom vyslovený je súčasťou stabilnej rozhodovacej praxe (okrem rozhodnutí, na ktoré poukázal najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, napr. aj II. ÚS 87/2016).

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 15/2015 z 21. októbra 2015 podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Ostalo tak posúdiť splnenie podmienok na podanie ústavnej sťažnosti proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 So 68/2014 z 12. mája 2015, a to v situácii, keď z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 15/2015 z 21. októbra 2015 vyplýva, že konanie o dovolaní sťažovateľa bolo najvyšším súdom zastavené pre nedostatok právomoci a zároveň správnosť tohto záveru nie je ústavne spochybniteľná.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je časovo neobmedzeným právnym prostriedkom ochrany základných práv a slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok jej prijatia na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol

o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti musel zaoberať aj otázkou, či sťažnosť proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 So 68/2014 z 12. mája 2015 bola podaná včas.

V tejto súvislosti je zároveň potrebné pripomenúť, že ustanovenie o lehote na podanie sťažnosti je ustanovením kogentným, to znamená, že ústavný súd nemôže zmeškanie tejto lehoty odpustiť alebo ju predĺžiť (pozri napr. m. m. I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, IV. ÚS 14/03, II. ÚS 330/06).

Lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde by mala podľa názoru ústavného súdu vyjadrovať dobu, ktorá je postačujúca na uplatnenie účinnej ústavnej ochrany sťažovateľom a zároveň rešpektuje aj princíp právnej istoty (m. m. III. ÚS 186/02, IV. ÚS 287/09).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 So 68/2014 z 12. mája 2015 dospel k záveru, že táto je podaná oneskorene. Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 So 68/2014 z 12. mája 2015 nadobudol právoplatnosť ešte 15. júna 2015 a sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu 7. januára 2016. Lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu proti tomuto rozhodnutiu uplynula 15. augusta 2015.

Neobstojí totiž názor sťažovateľa, ktorý začiatok plynutia lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu spája s dňom doručenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 15/2015 z 21. októbra 2015 dôvodiac, že musel využiť všetky prostriedky nápravy, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje.

Hoci ústavný súd v prípadoch súbežne podanej sťažnosti a dovolania, t. j. keď sťažovatelia podali vo svojich právnych veciach dovolanie ešte pred tým, ako doručili ústavnému súdu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a tým vytvorili stav „dvojkoľajnosti konania“, konštatoval, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu v daných veciach

predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu a z tohto dôvodu je i lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu zachovaná, ak bude táto podaná proti rozhodnutiu odvolacieho i dovolacieho súdu v zákonom ustanovenej lehote počítanej od doručenia dovolacieho rozhodnutia sťažovateľovi, tento záver na danú vec nemožno aplikovať.

Dovolanie podané sťažovateľom v tejto veci nebolo totiž spôsobilé vytvoriť stav „dvojkoľajnosti konania“ z dôvodu nedostatku právomoci najvyššieho súdu konať o tomto dovolaní. Najvyšší súd nemohol uplatniť svoju právomoc pred právomocou ústavného súdu vzhľadom na to, že v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom. Dovolanie podané sťažovateľom nebolo najvyšším súdom odmietnuté ako neprípustné v zmysle § 243 ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP, ale konanie o dovolaní bolo zastavené s poukazom na § 104 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP z dôvodu, že v správnom súdnictve dovolanie proti rozhodnutiu najvyššieho súdu neprichádza do úvahy, a teda dovolanie sťažovateľa nebolo účinným prostriedkom nápravy.

Pokiaľ teda v správnom súdnictve nie je najvyšší súd dovolacím súdom a o dovolaní nemôže najvyšší súd z dôvodu nedostatku právomoci konať a rozhodovať, nemožno ani podanie dovolania považovať za opravný prostriedok spôsobilý zabezpečiť ochranu práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 249/2014).

Ústavný súd preto odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 So 68/2014 z 12. mája 2015 podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako oneskorenú.

Ústavný súd považuje však za potrebné napriek uvedenému konštatovať, že výklad dotknutého ustanovenia § 70 ods. 1 zákona o sociálnom poistení Sociálnou poisťovňou i správnymi súdmi nemožno považovať za taký, ktorý by poprel zmysel a účel tohto ustanovenia. Napadnuté rozhodnutia rešpektovali existenciu tohto ustanovenia v právnom poriadku, ktorá je prejavom vôle zákonodarcu. Nebolo rozhodujúce, kedy sťažovateľ požiadal o invalidný dôchodok (či sa tak stalo pred tým, ako mu bol priznaný starobný dôchodok), pretože ako vyplýva zo znenia ustanovenia § 70 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, tretia podmienka vzniku nároku na invalidný dôchodok je formulovaná tak,

že žiadateľ nespĺňa ku dňu vzniku invalidity podmienky nároku na starobný dôchodok, resp. mu k tomuto dňu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok. Podmienky nároku na starobný dôchodok splnil sťažovateľ (22. septembra 2007) a dňom vzniku invalidity je 30. december 2011.

Pokiaľ ide o presvedčenie sťažovateľa o nespravodlivosti a neústavnosti zákonnej úpravy dôchodkového a invalidného poistenia, jej ústavnosť nemôže ústavný súd posudzovať v konaní o sťažnosti (čl. 127 ústavy), ale iba v osobitnom konaní [čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy] so zákonom vymedzeným okruhom navrhovateľov (konanie o súlade zákonov s ústavou, ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom právnych predpisov s ústavou).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2016